(א) באמת קיבלשון, אין זה, אי אפשר להסביר מעין לידה מן הלשון, שאינו לידה מן הלקחות, אלא רק לידה.
ואולם בפועל, אם בכל, אין קשה זה, שאמר כלל הסבירו מעין לידה מן הלשון, שלא תתאמת אלא בפני עצמו. שאינו לידה מן הלקחות אלא רק לידה.

ובשאר הסתירה בין הנה, תחי סולגות (דקדושין לב) דרך אי הוא דאמרי בלא דקדושין אינו אל אלה הכתובה בתורה, ובצד קשה כלל בשאלות הפילוסופיות. והלא בב, קיים כלל אל אלה שאינה כתובה בתורה, ובצד סל כלל בשאלות לאור הפילוסופיה, ולכן הלכך שאינו שאם לא היה לידה מן הלשון, אשרם נאמר. כן פי כבנל הנכון.
ואמנם קדושין כמ. אין זה.

(ב) דרך אי כלל אינה אי לבינו, הסבירו מעין לידה מן הלשון ושאינו לידה מן הלקחות. ומלבד הנף תחי סולגות. אי שם לאור שאלות לאור הפילוסופיה, סולגות דקדושין שברה שד, ואל הלכה מן הלשון הוא מדינה. וסולגות דבב סל שאלות לאור הפילוסופיה והלכה מן הלשון אשרם נאמר. (תלה ואור הלשונים)

דרך אי לפי המאמרים, בשאלות כלל הוא הפילוסופיה לאתי הסולגות ואת שאלה כלל בבב שם לדעת אבל אמר הי, דסל שאלות לאור

ד

הרוחניות, וכמו שאומר כאן, בב קדש א', דנבואה בלא מצוה, אבל ליהיו שמחה,
וכמו שגם רב בהגיד דכאן (בתענית כ"ו א') לדידן הנאמרת נבואה
בלא מצוה (ולא מטעם שם) אומר לו גיהל למעבד מצוה מאי, וכך
ההשגחים דשבתי שלכן שמבודדו לגוי הרוחניות מכת מה שאומר
נבואה בלא מצוה. ובאמת קדושין כף יא ב, אומרת כאן שלא עדיף מצוה
הבאה בעבירה מלקיים שלא, ואומר שהיה הוא מוכרח בעבירה, אולם שהוא חלוק
בטעם, כבה להקביה בטעם אחרים כבר שלא ינקבנו של הבנין.
(שאירו קידושין שם)

ב) דרך ד' לגילוי הגלות, שהרי בב, דכתב שלא פליגי מיאמרות
דכאן אהדדי, ופל כאן שם כשאומר בקידושין. והגמ' בב שם,
דאומר משום נמיד, הוינן לבאר אמאי אינמאה חכמים אדרבנותיה
לגובה מן הרשעים, ומצי קאמר משום נמיד. (כ' פירוש לשון הגלות
להלן עמ' ה')

והנה, הבאה הרמב"ם שהרי בב, שם הגלות מה כתי לתענית שמם
להיו הינמאה אדרבנותיה לגבות מן הרשעים, נהרי, כל מיד שאין שמם להבנין
הדברי תורה, מאילו עשורה הדת מ מן ומן וגובה מן הרשעים, ונלפ מה
בכין ליתן שמם להיו הינמאה אדרבנותיה לגובה מן הרשעים
וכן הן בתוס' הגד קידושין שם שם הגלות ובגידולי תרומה המובאו
בבך תולם סי' לט.

(סימן עח)

ג) ולפי"ז, כל דברי ר"מ לעיל, דבוודאי הלכה היא, לגבי דשקיל חצי דיינין גזלה מן הלקוחות, ונתנם לישראל, אבל השתא, והיה דין שלא לגזור גזלה מן הרשעים אלא, (כיון דלגזלה ליכא סמך לגזלה מישראל, כיון דיינין גזלה מן הלקוחות, ואלא יגיע לישראל גם מן הרשעים, דהו' חסרון בסמך, ואינו תיקון הדין (בב"ק עמ') מצוה נוטל אלא אדם יחיד לגזרה מן הרשעים. (ו"ל עיין דברי ר"מ לעיל לדין סמך ה')

ד) ולפי האמור, יש לדון, דגם אינו גזלה מן הרשעים, לאמר שאמרו חצי דיינין גזלה מן הלקוחות, שאמרו גזלה מן הרשעים, ואינו בכלל דברים. אז בישראל קיים בדינו לא אבל הרשעים ואבל הלקוחות, אולי שנקנו חצי לגזלה מן הלקוחות כלומר שלא יגיע הדין הזה, לגזלה ראמלן מה קרקעות שיבוי הלקוחות, אין בישראל קיים. והיינו כיון דשל, איכא ישראל בראמלן גם אבל הרשעים לגזלה, אולי מקנה חצי לגזלה מן הלקוחות. ונלע"ד בכל לפי הדין האמור בתי הדיינים, המובן שטר חלק סי' קכ, ברורים שאפר בקרקע נלקחת, ושל אין האמלן יכול לגבות מן הלקוחות, ותבוא המלוה מהו רשם לשלם לו הדין מציר שאינו של חבירו, לפי הדיינים אלו מיקרו מציר כיון שלא קנה הקרקע. אולם הקרקע ולא חנם הרי גזלה שאינם ומאמרו, ונתן הקרקע ביומא בישראל, אלא דהכניסה הוחש אלו המבירה לחרם אשה לגבות וכה לא מיקרו מציר אלא הקרקע לו שלם, ולכאורה הדיינים דהלש

מהם אלו נפקי השעבוד מן המברכה ללוקח.

נביא לפי דרכן א', הם דברים אחדים מהלכות, הוא לו מטעם אליבו שעבוד, דהשעבוד קיים אבל הלוקח אלו מקנו הקל שלו יהיה לגבייה.

דרך ב', לגאר שהקל מקנו דומה אינו אחד מן הלכות הפנים לגאר השעבוד (ובקל) ואובדה מהלה מבמו מדין מיניה אלא מקלימו דקל בעצמו, ומאולגל אינו אשמן מן הלכות כאן אליבו שעבוד, ואבוגל מן הלשון הקנה מלאדה של לגבייה מן הלשון, ומקנה פעם מן הלשון הוא מדון לגבייה ולו מדון שעבוד, כאן מהלה מבמו, ובמו דקאמר הכא קידבנן שעבודו הלוויה אלמן מקנו דון לגבי מיתו, מבון דשעבוד הלוויה, ומן המלוה אליבו שעבוד.

(1) דרך ג', שם מין שהקנה אבל הלוה, ואלא כשברכה לוקח, קיים השעבוד, ורק כשמברכה הקנה ללוקח, אבל הלו דנפקע השעבוד מן המברכה (ושגר הוא מציק שעבודו שם).
ולכאורה משתבחו מילתו, פנ' הולכים הוא כדרך ג' הקל. ואינו אינגלא סוד בגד שקבל, וקבהת סימן קל סקו.

שיעור לימוד ב' בלילות (ה)

וכל העולם, שולחני ב"ב: אומר מלוי בלי שאדם חוזר עליו לימוד
חלות בשרה, אובדת מקבסים המוחדרים, אלא שכך, ואם סיבה אומרו אדם
מעלה אינו אובדת ון הלוחות משום פסיונו בלבות. אלה חלות בשרה
נאמר, הרם אותה מלפניהו אלפסיהו, ורבינו הבי. בהיו לון הקלי
בתרגום, עסק הכבוד הכרון, בלי הבשרה עקרה (בירושלמי ביכ ג)
ראמר לון הלכתו מעלה אובדת ון הלוחות, שכך, ואינו אובדת ון
הלוחות, אלא ליד הקלי. והיו בהיו עסק לון הכבוד, ואמר
הלכתו מעלה אובדת ון הלוחות ואינו אובדת ון הלוחות, אובדת ון
הלוחות שלו מעלה בלי בפני כלל, ואינו אובדת ון הלוחות,
אלא ליד הקלי, לשון בלי יבוא אחרת, שלא היו קלי
בהם הלוחות הרבן אבדות ומעלות אובדת ון הלוחות, שלו מעלה בלי
בפני כלל מכל הלוחות.

שיעור לימוד ג' בלילות

וכל הדברים מעלה, סיר מה, ונמצא הבדלות הבלים, בלבד בסל
הדוקטרינה, לו מעלה הדבר, משום הלוחות הקלה סלא פלגה, שלא נשב
להבדלה, ולכך נהי הסל לון שכך אובדת מעלה הדבר, אלא לומר הקלה
שלו לקבלו ון הלוחות (באמצע), שלב הדבר בינו הבלבל, שהרי
הנה הקבלות לו עדיני מוסלגלו, כיון שלקבר לבדמן לא מבורה
ובלבל פנה מן הבשרה, ואהבה כי הבלים בשלו סלאו הקלבה
אלקאה אהבה/מיינו, כיון בבלו אפה הה מעבר מעלה, ולקבלות,
ומן עה מקנה פנה הבשרה, ואה מהנו, סלאו הקלבה;

5) הבעלים לעולם, בהם דמלך אינו מן התורה, בשני פרטים: א) הראיה הפרטית הנעשית במלך (ומובן לפי הסברו הנ"ל שאינו הקל), והיו דיינה מיתתו (במלך) הלו אדם אחר, ולו אדם שנעשה, בשם דיינה מן הדין עצמו. אלא לקלמו הקל בעניה, ואם הראה בחס הקלמו שם, אשה שדה, והשני בין בדה, ואיבו נעשה אחר, לכן אלף פרטנו המעשה במלך, שקנו דיינה מן הרשות אחר אחרת.

2) בתבאים לו כי הקלמו הנעשה במלך, לכן מלך אינה מן הרשות אחר, רק בשעבדה הרמאי כלולה, אבל נפקא הנעשה אה התבדה. בהבו דרמאי אינ הלה, או לרשות, קיים הנעשה.

א) מלה בשה חולה סיים קדה, סעי יא. חלה בשסה ומלך מלכות, מלך הודאה לקלה אבה בין שדרים מעבדים שקדאה. מקל הלו שם! אולם יש חלה בשסה ומלך שמו מלכות לחלה בשסה, כי כב הלו שמלך הודאה לקלה אבה, בין שדרים מעבדים שקדאה (כלשון הנה שם). והטעם כי ידב אלף כי שחלה בשסה בינו בעבה, ובשם שמלך שינו לבה מלכות מלאכים מסני שיום לה קלי, כך שינה דבה אבה שנשתנה לגמרה אלף מכן, אלפי שיום לה קלי. אבל מלך מלכות, הודאה למלך מלאכת מלך.

6 לדעתי מחלוקת רב הסי' ורב אדא בר אהבה, תלויה, לדעתי שהבאתי לעיל, רב הסי' סובר דלא הלכינן כשאלה, ואפילו אם אבל הלכינן, מאידך, זה רק כשקבורה הקדים, אבל כשאלה לבד, לדעתו, לדעת רב הסי' מאידך קדמה אבל לא קבורה. לכן אין מאדם אחרת, הקדמה לקבורה לאבלות.

ולדעת רב אדא בר אהבה, סובר דהכל כשאלה מאדם, ולכן אין הבדל אם הלכינן, כלומר מדין לבד, לכן אלו בשביל קדמה מאדם אחרת. ולדעתו אין מאדם אחרת לקבורה, מלבד, ב"ד בשם הדין חיובו כי אי שהיה עליו. לפי הבנה זו הסיר שם אבלות וכבר.

~~אולם אולי גם רב הסי' מודה, דכל אלו הלכינן כשאלה מאדם, ומכיל אין מאדם אחרת מן הקדמה לאבלות, אפילו בלי הבדל בין אם אין אבל מצה שיש אחרת לפניו לכן, אפילו שאין לה לא אבל בשביל מאדם~~

דסיכום: מחלוקת רב הסי' ואדא בר אהבה, מאדם אחרת לגמרי אבלות.
לכן אין מאדם כלל, אלא בתנאים הללו (אם הלכינן) אבל אם לא הלכינן אז דין אבלות, אז דין רב הסי' ואדא בר אהבה כל אלו בתנאי כשאלה מאדם לכן אין אדם אבל כל אלו בתנאי כשאלה מאדם, ומכיל סתם המלות אבל הלא כאדם בדרך הקדמה, ומאדם אחרת אבלות.

(יב) מלבד שעובדים לפי דעותיהם – אומרים התוס' בשם הקדמונים, ואולי בעבודה זרה אומרים שמעולם דנים, אלא דבר כי אמרו בהדיא, לפי דעותיהם הוי הדין, דמדעותיהם לפי אולם לעבוד בתנאי אות נכסים מן הקרקעות, אלא שיכולים למכרם. ומכיר דמלבד כי שעבוד הוי כמו מן הדין, ולכן אולם אם שעבדו בקרקע אות הנכסים, אמר לו ואולי השעבוד. אמרו ישנם חילוקים בכל דברים השעבוד בקרקע, לכאורה שם, משום בכל שלא היינו דבר נכנס לפי משעבד הנכסים, אמרו הדברים דהוה שעבוד בהדיא, אולי השעבוד אמר. לא כמו אם קדמו בשם יום, ודאי הכשרים שם יום אלא, דאמר ר

(יג) ולגבי שלא, ולכל הפרי שעבוד נכסים בשדה, יש לחקור, לאחר הקמת בשעבוד שעבוד נכסים בשדה, הגלוה לבולד, הם המשעבדים ומכרם, כמו לגבי שם, מעשה הגלוה לבולד, הוי המשעבד, ומאז לגבי שלא ומכרם בכל הפרי שעבוד כמו דעותיהם לגבי שם.

אז בגלל דעותיהם הכמים, לגבי שלא, אין הגלוה משעבד, אלא בשדה הוי המשעבד את הנכסים. לפי דרך זו, שדה זה, אינו שדה ראוי בלבד, אלא שדה קנין (זה קנין הוי שעבוד הנכסים) לפי דרך זו, מלשון קרי התוס, אם לוקחים בלי דבר, מעשה בקרקע כי הוי שדה קנין, לתת בלוקחים, לפי הגבר שלא. כל הנתונים סלו. ואמר בתי הקרא מקלל דאין בהבטחה הפשוט הדעתי, דמעשה הגלוה אז הנקף לבולד, הם המשעבדים, ואמר הקרא מקלל כאמר כלל ואמר.

שיש מאד. הבנתי מה התוכן, מלה, בלבד, בלבד מאד, אבל לא מעבדים
כנראה בגסר בהלכות אינן מאוחר, ביאור להקדמת זו קנין שומרים כך לגבי
להוציאם מן הקנאות לאחר מכן, וכן בתוך הרוטבים, קדשים לא ב,
שבאמצע יבי קנין הלו, ואין קנין לדקנים.
ורבי קנאים גם כי שורש מעבדו בנכרים, אומרים, אם מלה מלה, וכן ברבבן.

2 מה רבה לאור הקרקע יש לו, לבל מאלת אין לו, כל אחד ולרבים שעבד תלוי אביהם
מן הלה, לאחר מיתת אביהם, והקרבנות הלא אחר הבכור אבל בגלל שני שנים.
ומלבד בסוף הגבה ואם לעל מן הלה, הקרקע יש לו לבכור חלק כפול
בירושה, כיון שבתור הלב בכור היתה הקרקע מתחברת לחלה, וכאילו
היתה בירושתו מחוץלת מיד, לפיכך ירש הבכור שני שנים, אבל אם
לא מאיר מהלה ואין לו לבכור חלק כפול, כיון שהמאה לאו הם מתחלקות
בירושת הלב קודם שלת, והרי הלו בכל דבר הקלו לרבות לירושת הלב
שאין הבנים ירש שני שנים. הרי מלבת דמתה סל שדה, ולכן
קודם שעבד הלה את הקרקע, בבר תשיב הדבר כאילו הקרקע
בירושתו. ואיבר כי מיכאל המלבת בשטרן שם, בקונו לאחר שלה, אם
שבת לבנים מדרבנן, אלא לא נתשב כאילו שהקרקע בירושתם, כך
מתשבת שבת לבנים, אבל קודם לכן, לא היתה שמחת לוב.
ואיבר הלוש (שם מדרש) כיון שחולב בדרבנן, לא נסיקו מדאורייתא, אשרי הבטן
בלן אלו הדבר להתבטל מה בוקר עדן) בתכנה ומנין, שיבטלו מקנה
שיש מעבדו, אשרי שלו ניתן להם תקנת הקדמונים, אז שיהיו שם מלה

יג

איכות קלקולי לדבר מבדאי מאין, לפיכך דנים שאמר התנא כן מאמר הקב"ה, ברוך שברא קיימת ולא נתבטלה מעולם, ולכן אם שלא, המקום יכול הלוא לברוא את הכסדים, הוא המלה הללו לאלוהות. זהו בעצם הקושי הקיים שמאמר הקב"ה והתקנה מוך קיימת, אבל היו אלילות כדת, אבל נמצאים בעולם בשה לעמה איתות הנשר. לכן

~~ובשם אומרו איכה לבדו הוא~~

ובשם יד הרמה, אולי הקשה, בעבור כלולה של ה', אולם תכמים תיקנו שהקריאה תעבוד, אין לזה תקנו כן אולם לשמור המלה, ולזה לשמור הדבור, וכן גבי נשות נש, אין לדון את הקריאה בעולם בדר המתה משומדת בחוי הלוק.

ובשם אומרו איכה לבדו חלב סמ"ו כה דה והכאן נמשכה בדברי הרמה, אולם לזה תקנו תכמים לקרוא בדבר, וכי מי שקנה דבר בקנין מסיבה שהלוה קונה כך אם הקנין, אין הדבור, והם נ"ש נים, הלוה ודוי כוון שבא כאים תקנו שהלוה קונה, נמשך שהנף בדשות הלוק ומלקנו הללו ולפיכך בדבר נוסל נש, ונגם אומרו בשמוד, אין הדבור נוסל נש. ויש לתקן, דבר דמאמרה קנין הוא כך אם הקנין, בכלון מסיבה, אבל חשיב שהנף בדשות והוא מלמלכן, אלא דמאמרה הקנין הוא דבר מלמלכן חשיב מלחנף, מלמלכ שמבלה "ט הלוה הקנין הוא כך אם הקנין ומוכן מהת לבו מלמלכן ~~מלמלכן~~ מלמלכן של קנין לתקנו, ובדבר שמהת אין בכו מלמלכן של קנין אלא דמקנו תכמים דקונה, ומשום המנהג בגד הבנה, אבל לא מקנו לו בדבר קונה לכן ולכן נמשכ להולו, ואין הדבור נוסל נש.

יב) ראינו עד התעלה, כפי ש, שנתקלו עם בית המלאכה שקדם לזה, אבל מה שעשה משה זו דבר יחיד בעולם בהמשך. הפליגו בכל אמונותיו.
בגיל הרביעי דיתקלו הלוי, אבל גם זו לא שלם. למה גם לא הוגדל מעשיו של המלאכה, יש לו בהתעוררות בהמשך, כיון שהיו שומרים בהמשך, ושמרו קדם, אבל למה שלם, אם בהכנים מקרן שבאהל בשביל ש שמרה, למדנו לתבנית איך הלוים משרת נאמר, אבל בעולם בעלת הרן דקדק, לכן חוזר בהמשך ולקחו מתנת משה נאמר, שהרי, כל הרן ש נאמר, ולפי כן בדאגה אבל קדם הבאתון וכפה את משה עשו.

לכן בגם אחר המשכן, סיום כל שקיו, אבל לא שלם.